

Arrest

**nr. 55 596 van 4 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM, loco advocaat W. VERHULST, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 oktober 2010.

1.3. Op 29 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 oktober 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Jordaniër van Palestijnse origine afkomstig uit Erbed. Op 2 november 2009 ontmoetten uw vriend G.(...) T.(...) G.(...) O.(...) en uzelf een dame geheten F.(...) M.(...) A.(...) H.(...). Tegen betaling hadden uw vriend en uzelf seksuele betrekkingen met deze dame in het appartement van een kennis. Op 7 februari 2009 werden uw vriend en uzelf aangehouden op verdenking van verkrachting van F.(...) M.(...) A.(...) H.(...). Gedurende vier dagen werden jullie door de dienst familiale bescherming van de politie over jullie verhouding met deze dame ondervraagd. Hierbij werd u door uw ondervragers afgetuigd. Vervolgens werd de aanhouding van uw vriend en uzelf door de procureur-generaal verlengd en werden uw vriend en uzelf naar de gevangenis van Kafkafa overgebracht. Tot 23 november 2009 werd u in deze gevangenis in voorhechtenis gehouden. Nadat een belastende getuige zijn verklaringen introk werd u op 23 november 2009 op borg vrijgelaten. Tien dagen later werd u in uw wijk belaagd door een stel familieleden van de aanklaagster. Hierbij werd u neergeslagen en werd met een mes verwond. Nog dezelfde dag deed u van deze geweldpleging aangifte bij de politie. Hierop volgend werden uw belagers door de politie opgeroepen voor ondervraging. Die avond belden uw belagers u op en bedreigden uw broers. Uit vrees voor het welzijn van uw broers trok u de volgende dag de klacht in die u tegen uw belagers had ingediend. Gedurende de hierop volgende maanden bezochten familieleden van de aanklaagster herhaaldelijk uw thuisadres en eisten dat u 25.000 dinar schadeloosstelling betaalde. Bij twee gelegenheden namen familieleden van de aanklaagster u onder vuur. Omdat uw eerste bezoek aan de politie niks had uitgehaald deed u van deze intimidatiepogingen geen aangifte. Op 5 maart 2010 werd u schuldig bevonden aan verkrachting en veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertien jaar en acht maanden. Wegens schending van de eer van het slachtoffer werd u tot vijf jaar en vier maanden veroordeeld. Omdat u tegen deze veroordeling in beroep ging werd de uitvoering van deze straf uitgesteld. Uit vrees voor de afloop van de gerechtelijke procedure en uit vrees voor verder geweld van kant van de familie van de aanklaagster vluchtte u op 1 augustus 2010 naar Syrië. Via Turkije reisde u vervolgens verborgen in een vrachtwagen naar België, om hier op 30 augustus 2010 asiel aan te vragen.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in Jordanië vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Jordanië ontvluchtte omdat u onterecht wegens verkrachting en schending van de eerbaarheid veroordeeld werd. Aangaande dit door u ingeroepen asielmotief dient te worden vastgesteld dat het gemeenrechtelijke feiten betreft die buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen, temeer daar u geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat u omwille van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria disproportionele bestraffing riskeert. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u de uitkomst van de beroepsprocedure die u tegen uw veroordeling inspande niet heeft afgewacht en Jordanië heeft verlaten alvorens het ingespannen gerechtelijke proces afgelopen is. Zulks duidt erop dat u geen uitputtend beroep heeft gedaan op de rechtsmiddelen die u ter beschikking staan om uw onschuld aan te tonen. Daarenboven geeft u zelf aan met de autoriteiten geen problemen meer te hebben, u zou weliswaar onterecht zijn aangeklaagd, maar u zal dit naar uw eigen zeggen kunnen aantonen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u in Jordanië onvoldoende beroep heeft gedaan op de rechtsbescherming waarop u zich kan beroepen.

Wat betreft de door u ingeroepen moeilijkheden met de familieleden van F.(...) M.(...) A.(...) H.(...) dient te worden opgemerkt dat u zich ter verweer tegen deze belagers kan beroepen op de bescherming waarin de Jordaanse autoriteiten voorzien. Uw verklaring dat de politie uw belagers opriep voor ondervraging nadat u klacht tegen hen indiende (zie gehoorverslag CGVS, p.8) wijst er immers op dat de Jordaanse autoriteiten bereid zijn om tegen uw belagers op te treden. Het feit dat u naderhand uw klacht introk (zie gehoorverslag CGVS, p.8) en bij latere intimidatiepogingen naliet om de bescherming van de Jordaanse autoriteiten in te roepen (zie gehoorverslag CGVS, p.8) toont aan dat u ter verweer tegen deze belagers onvoldoende beroep heeft gedaan op de bescherming waarin de Jordaanse autoriteiten voorzien, temeer daar u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat deze bescherming u zou ontzegd worden.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4; § 2 b van de vreemdelingenwet (foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn/haar land van herkomst). Uw verklaring dat u na uw aanhouding op 7 februari 2009 afgetuigd werd door de politielui die u ondervroegen wijzigt deze vaststelling niet (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Vermits het politie onderzoek naar de misdaad waarvan u beschuldigd

wordt afgelopen is en u zelf aangeeft geen problemen met de autoriteiten meer te ondervinden, dient immers te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat u in het geval van een terugkeer naar Jordanië riskeert om onmenselijk of vernederend behandeld te worden door de Jordaanse politie. Uw verklaring dat u van februari 2009 tot november 2009 in voorhechtenis werd gehouden en opgesloten werd in de gevangenis van Kafkafa wijzigt deze vaststelling evenmin. Uw verklaring dat u in deze gevangenis behoorlijk behandeld werd (zie gehoorverslag CGVS, p.6) wijst er immers op dat u in geval van een eventuele gevangenneming geen risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De door u neergelegde identiteitskaart en uw geboortecertificaat tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist. De door u neergelegde kopie van het gerechtelijke dossier toont aan dat u wegens verkrachting en schending van de eerbaarheid veroordeeld werd. Zulks wordt in bovenstaande vaststellingen echter niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel – betreffende de toekenning van het vluchtelingenstatuut krachtens de Geneefse vluchtelingenconventie – verwijst verzoeker naar de definitie van het begrip ‘vluchteling’ en meent hieraan wel degelijk te voldoen. Zo stelt hij in zijn thuisland Jordanië onvoldoende rechtsbescherming te kennen en dit op grond van zijn afkomst / ras / het behoren tot een bepaalde sociale groep. Hij verwijst in dit verband naar het proces waarin hij terecht stond en stelt dat er geen procesgelijkheid was tussen hemzelf en mevrouw F.M.A.H., een dame van “rechtstreekse” Jordaanse afkomst. Zo werden volgens verzoeker de verklaringen en getuigen ten gunste van het relaas van F.M.A.H. geprefereerd boven de verklaringen ten zijnen gunste en werd geen rekening gehouden met de objectieve bewijsstukken aangaande zijn onschuld. Naar het oordeel van verzoeker staat het dan ook vast dat hij geen eerlijk proces kreeg en dat zijn rechten van verdediging werden geschonden. Hij merkt verder op dat deze problematiek van juridische achterstelling van “Palestijnse Jordaniërs” algemeen gekend is en stelt dat dit probleem zich onmiskenbaar gedurende de gehele procesgang, ook in de beroepsprocedure zal stellen. Het feit dat de beroepsprocedure thans nog niet beëindigd is, doet volgens verzoeker geen afbreuk aan het uiteindelijk vaststaande resultaat.

In een tweede onderdeel – betreffende het subsidiair beschermingsstatuut – voert verzoeker aan dat het risico meer dan reëel is dat hij in geval van terugkeer een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert, minstens het risico loopt dat hij een vernederende behandeling dient te ondergaan. Dit blijkt niet alleen uit zijn eigen verklaringen maar ook uit de voorgelegde stukken, aldus verzoeker. Hij stelt dat een opsluiting in een Jordaanse gevangenis gelijkstaat met een opsluiting in inhumane leefomstandigheden en hij verwijst in dit verband naar een studie van Human Rights Watch van 8 oktober 2008. Verzoeker meent dan ook dat een terugzending naar Jordanië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het rapport “Jordan. Torture and Impunity in Jordan’s Prisons. Reforms fail to Tackle Widespread Abuse” van Human Rights Watch van oktober 2008, het artikel “Folteren is praktijk in Jordanië”, gepubliceerd op 8 oktober 2008 in NRC Handelsblad en het artikel “Jordanië ontnemt Palestijnen nationaliteit”, gepubliceerd in Het Belang van Limburg.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het door hem ingeroepen asielmotief dat hij onterecht werd veroordeeld wegens verkrachting en schending van de eerbaarheid, gemeenrechtelijke feiten betreft die buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève, temeer hij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij omwille van één van de in de vluchtelingenconventie voorziene criteria disproportionele bestraffing riskeert en hij bovendien geen

uitputtend beroep heeft gedaan op de rechtsmiddelen die hem ter beschikking staan om zijn onschuld aan te tonen zodat dient te worden geconcludeerd dat hij in Jordanië onvoldoende beroep heeft gedaan op de rechtsbescherming waarop hij zich kan beroepen, (ii) hij ook ter verweer tegen zijn belagers, familieleden van F.M.A.H., onvoldoende beroep heeft gedaan op de bescherming waarin de Jordaanse autoriteiten voorzien en hij geen elementen aanbrengt die erop duiden dat deze bescherming hem zou ontzegd worden, (iii) hij evenmin aannemelijk maakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vermits hij geen elementen aanbrengt die erop duiden dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië riskeert om onmenselijk of vernederend behandeld te worden door de Jordaanse politie en ook zijn verklaring dat hij in de gevangenis behoorlijk behandeld werd erop wijst dat hij in geval van een eventuele gevangenneming geen risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling en (iv) de door hem neergelegde documenten slechts zijn identiteit en afkomst aantonen, alsook het feit dat hij wegens verkrachting en schending van de eerbaarheid werd veroordeeld, vaststellingen welke echter niet worden betwist.

2.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat de door hem aangehaalde vluchtmotieven gemeenrechtelijke feiten betreffen die op zich buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève.

Voorts benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis van dit motief geweigerd worden. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij naar aanleiding van zijn (onterechte) veroordeling onvoldoende beroep heeft gedaan op de rechtsbescherming waarop hij zich kan beroepen en hij ook naar aanleiding van de voorgehouden problemen met de familieleden van F.M.A.H. onvoldoende beroep heeft gedaan op de bescherming van de Jordaanse autoriteiten. Bovendien heeft hij geen elementen aangebracht die erop wijzen dat hem bescherming zou worden ontzegd. Deze vaststellingen worden weerlegd noch ontkracht door het betoog in het verzoekschrift dat hij omwille van zijn Palestijnse origine geen eerlijk proces kreeg. Verzoeker beperkt zich hier immers tot blote beweringen die niet met het minste concreet element worden gestaafd. Zo heeft hij tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat zijn Palestijnse origine enige invloed zou hebben gehad op de procesgang of zijn veroordeling, doch stelde hij integendeel in de beroepsprocedure te kunnen aantonen dat hij onterecht werd aangeklaagd (administratief dossier, stuk 3, p. 9). In de mate hij ter ondersteuning van zijn argumentatie een artikel aan onderhavig verzoekschrift voegt aangaande de houding ten aanzien van de Palestijnen in Jordanië, is het de Raad niet duidelijk op welke wijze de inhoud van het artikel "*Jordanië ontnemt Palestijnen nationaliteit*", waarin wordt bericht over het feit dat de Jordaanse regering in de periode tussen 2004 en 2008 meer dan 2700 Jordaniërs van Palestijnse afkomst hun staatsburgerschap heeft ontnomen, verzoekers bewering zou kunnen staven dat hij geen eerlijk proces heeft gekregen en zijn rechten van verdediging werden geschonden.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Zo verzoeker verwijst naar de als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken om aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië het risico loopt om, in geval van een eventuele gevangenneming, onmenselijk of vernederend te worden behandeld, kan hij geenszins overtuigen. Vooreerst benadrukt de Raad dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en krantenartikels niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te

worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Dit klemt des te meer daar de inhoud van deze stukken niet strookt met verzoekers eigen bevindingen omtrent de toestand in de Jordaanse gevangenissen. De Raad leest immers in het gehoorverslag: *“Hoe werd u behandeld tijdens de periode dat u in de gevangenis zat. Werd toen behoorlijk behandeld, voor een gevangenis wordt je er behoorlijk behandeld, krijgt er te eten en drinken, zorgen, werd er niet geslagen, dat gebeurt er niet, cipers zijn hoffelijk, als je klachten hebt kan je die voorleggen bij de gevangenisdirecteur of zijn assistent. Werd u mishandeld in de gevangenis? Werd er gefouilleerd deze eerste dag, maar werd verder niet mishandeld, werd correct behandeld in de gevangenis. Cipers lieten je zelfs medegevangenen opzoeken.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 6). De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen dan ook niet afbreuk te doen aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS